

Arrest

nr. 285 718 van 6 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 Antwerpen

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 augustus 2022 tot weigering van verblijf (bijlage 48).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 september 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 juli 2020 wordt verzoeker een gecombineerde vergunning toegekend. Hij wordt in het bezit gesteld van een visum lang verblijf (type D), geldig van 26 augustus 2020 tot 26 augustus 2021.

1.2. Na aankomst in België wordt verzoeker op 29 december 2020 in het bezit gesteld van een elektronische A-kaart, geldig tot 17 juni 2021. Nadat het Vlaamse Gewest de toelating tot arbeid verlengt tot 17 juni 2022, wordt ook de geldigheid van verzoekers A-kaart op 14 juni 2021 verlengd tot 17 juni 2022.

1.4. Op 28 maart 2022 dient verzoeker een aanvraag in tot verlenging van de gecombineerde vergunning. Op 16 mei 2022 wordt deze aanvraag door het Vlaamse Gewest onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 23 juni 2022 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in tot verlenging van de gecombineerde vergunning. Op 30 juni 2022 neemt het Vlaamse Gewest een gunstige beslissing inzake de toelating tot arbeid. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 24 augustus 2022 evenwel tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 61/25-5, §1 of 61/25-5, §3 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 105/3, § 6 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verblijfsaanvraag ingediend door :

Naam : [E.I.]

Voorn(a)am(en) : [A.]

Nationaliteit : Marokko

[...]

wordt om de volgende reden geweigerd:

Artikel 61/25-5, §1, 3° van de wet van 15.12.1980: Betrokkene is op het ogenblik van de indiening van de aanvraag bedoeld in artikel 61/25-1, niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk voor een periode die negentig dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II, of voor een periode van meer dan negentig dagen [overeenkomstig titel II, hoofdstukken III en VI].

Betrokkene diende op 28.03.2022 een aanvraag tot verlenging van een gecombineerde vergunning in vanuit België. Die aanvraag werd onontvankelijk verklaard door het bevoegde gewest op 16.05.2022. Vervolgens diende betrokkene op 23.06.2022 een nieuwe aanvraag tot verlenging van een gecombineerde vergunning in, eveneens vanuit België. Die aanvraag werd onvankelijk verklaard door het bevoegde gewest op 29.06.2022

Gelet op het feit dat de eerste aanvraag tot verlenging van de gecombineerde vergunning onontvankelijk werd verklaard op 16.05.2022.

Gelet op het feit dat de werkgever voldoende tijd had om vóór het verstrijken van de geldigheid van de verblijfskaart, zijnde vóór 17.06.2022 een nieuwe verlengingsaanvraag van de single permit bij het bevoegde gewest in te dienen.

Uit onderzoek blijkt dat een nieuwe aanvraag voor verlenging van de gecombineerde vergunning werd ingediend op 23.06.2022. Dit is ruim 1 maand na de datum van onontvankelijkheid van de eerste verlengingsaanvraag (16.05.2022) én buiten de geldigheid van de tijdelijke verblijfskaart van betrokkene (A- kaart verstreken sinds 17.06.2022).

De aanvraag tot verlenging van de gecombineerde vergunning, ingediend op 23.06.2022 werd niet binnen legaal verblijf ingediend vanuit België, namelijk vóór het verstrijken van de verblijfskaart (A-kaart verstreken sinds 17.06.2022).

Bijgevolg wordt de aanvraag voor een gecombineerde vergunning geweigerd."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

"In zoverre verzoekers werkgever, [R.] bvba met als zaakvoerder de heer [E.K.A.] het beroep heeft ingediend als vertegenwoordiger van verzoekende partij, wenst verwerende partij erop te wijzen dat artikel 39/56, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De partijen mogen zich laten vertegenwoordigen of bijstaan door advocaten die ingeschreven zijn op de tabel van de Orde der Advocaten of op de lijst van stagiairs, alsook, volgens de bepalingen van het Gerechtig Wetboek, door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie die gerechtigd is om het beroep van advocaat uit te oefenen."

Daargelaten of verzoekers werkgever, [R.] bvba met als zaakvoerder de heer [E.K.A.] de hoedanigheid van advocaat heeft, is hij niet ingeschreven op de tabel van de Orde der Advocaten of op de lijst van stagiairs, noch toont hij aan dat hij een onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie die gerechtigd

is om het beroep van advocaat uit te oefenen. Derhalve voldoet verzoekers werkgever, [R.] bvba met als zaakvoerder de heer [E.K.A.] niet aan hetgeen in voornoemde bepaling is gestipuleerd.

Gelet op het voorgaande ontbeert verzoekers werkgever, [R.] bvba met als zaakvoerder de heer [E.K.A.] in casu de vereiste hoedanigheid om met betrekking tot de bestreden beslissing verzoeker te vertegenwoordigen in de huidige procedure.

Er dient dan ook te worden besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep in zoverre het door verzoekers werkgever is ingesteld."

2.2. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt duidelijk dat het beroep enkel wordt ingediend voor verzoeker. Er wordt aangeduid als volgt:

" – verzoeker –

Vertegenwoordigt door mezelf en door mijn werkgever, [R.] bvba met als zaakvoerder [A.E.K.], met maatschappelijke zetel te [...] die mij begeleidt bij dit beroep."

Het is niet betwist dat verzoeker zelf beschikt over de vereiste hoedanigheid en een voldoende belang, zoals bedoeld in artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), om op te komen tegen de bestreden beslissing. Wel wordt betwist dat in het kader van huidig beroep ook de werkgever verzoeker kan vertegenwoordigen, gelet op het bepaalde in artikel 39/56, derde lid van de Vreemdelingenwet dat verweerder correct citeert in de exceptie.

De Raad dient, samen met verweerder, vast te stellen dat niet blijkt dat de werkgever of de heer E.K.A. is ingeschreven op de tabel van de Orde der Advocaten of op de lijst van de stagiairs, dan wel dat hij als burger van de Unie is gerechtigd om het beroep van advocaat uit te oefenen, waardoor niet blijkt dat hij verzoeker kan vertegenwoordigen in het kader van de voorliggende procedure (RvS 16 december 1994, nr. 50.742; zie ook J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, 148.

De exceptie van onontvankelijkheid is gegrond in die zin dat het beroep onontvankelijk is in zoverre het door de werkgever namens verzoeker werd ingesteld. Verzoeker uit op de zitting ook geen enkel verweer tegen de opgeworpen exceptie. Nu in het inleidende verzoekschrift ook duidelijk wordt gesteld dat verzoeker zichzelf vertegenwoordigt in het kader van huidig beroep, verhindert dit evenwel niet dat het verder ten gronde wordt behandeld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1148 van het (oud) Burgerlijk Wetboek.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de rechtvaardiging van de weigering deels de onontvankelijkheid van de eerste aanvraag door het gewest is, houdt ze geen rekening met het feit dat de zaakvoerder en aanvrager tijdens de periode van voorhechtenis, totaal niet in de mogelijkheid was om met de overheid te communiceren.

Terwijl overeenkomstig artikel 1148 van het Burgerlijk Wetboek stelt dat de schuldenaar in casu de aanvrager niet kan worden toegerekend indien hij verhinderd wordt door overmacht datgene te doen waartoe hij verbonden was.

Aangezien de aanvrager tijdens de periode voor de indiening van de bijkomende stukken in voorhechtenis was, was hij in de volledige onmogelijkheid om zich te begeven in het elektronisch systeem van de aanvraag om de aanvraag te voltooien."

3.2. Artikel 1148 van het (oud) Burgerlijk Wetboek luidde als volgt:

"Geen schadevergoeding is verschuldigd, wanneer de schuldenaar door overmacht of toeval verhinderd is geworden datgene te geven of te doen waartoe hij verbonden was, of datgene gedaan heeft wat hem verboden was."

Voormeld artikel vindt toepassing binnen het contractuele recht. Nu de bestreden beslissing waarin verweerder het verblijf van verzoeker weigert niet kadert binnen het contractuele recht en hierin geen

uitspraak wordt gedaan over het verschuldigd zijn van een schadevergoeding blijkt niet dat verzoeker de schending van voormeld artikel dienstig kan invoeren.

3.3. In zoverre verzoeker met zijn middel zich wenst te beroepen op overmacht, wijst de Raad op wat volgt.

Het gevraagde verblijf van verzoeker wordt geweigerd op grond van artikel 61/25-5, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De onderdaan van een derde land bedoeld in artikel 61/25-4, wordt gemachtigd om het grond-gebied van het Rijk binnen te komen en er meer dan negentig dagen te verblijven om er te werken, of zijn machtiging tot verblijf wordt vernieuwd, mits:

[...]

3° de onderdaan van een derde land, wanneer hij op het grondgebied van het Rijk verblijft bij de indiening van de aanvraag bedoeld in artikel 61/25-1, reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk voor een periode die negentig dagen niet overschrijdt overeenkomstig titel I, hoofdstuk II, of voor een periode van meer dan negentig dagen overeenkomstig titel I, hoofdstuk III of titel II, behalve indien het gaat om een vreemdeling bedoeld in het koninklijk besluit van 30 oktober 1991 betreffende de documenten voor het verblijf in België van bepaalde vreemdelingen, tenzij hij aantoonde afstand te kunnen doen van zijn bevoorrecht statuut.”

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de werkgever van verzoeker ertoe was gehouden om een nieuwe verlengingsaanvraag van de gecombineerde vergunning in te dienen voor het verstrijken van de geldigheidsduur van verzoekers verblijfskaart op 17 juni 2022. In casu blijkt echter dat de verlengingsaanvraag pas werd ingediend op 23 juni 2022, waardoor verzoeker zich niet meer in de situatie bevond zoals bepaald in artikel 61/25-5, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet. Omdat verzoeker op het ogenblik van het indienen van de aanvraag niet langer was toegelaten of gemachtigd tot een verblijf wordt hem het verblijf geweigerd. Verweerder merkt ook op dat de werkgever voldoende tijd had om voor het verstrijken van de geldigheid van verzoekers verblijfskaart een nieuwe verlengingsaanvraag van de ‘single permit’ of gecombineerde vergunning bij het bevoegde gewest in te dienen.

Verzoeker betwist niet dat zijn legaal verblijf sinds 17 juni 2022 is verstreken en evenmin dat de verlengingsaanvraag pas werd ingediend op 23 juni 2022. Hij wijst erop dat de eerdere aanvraag tot verlenging van de gecombineerde vergunning van 28 maart 2022 onontvankelijk werd verklaard door het Gewest, maar dat zijn werkgever die deze aanvraag diende te doen in deze periode in voorhechtenis zat en dus “totaal niet in de mogelijkheid was om met de overheid te communiceren”. Hij stelt dat “de aanvrager tijdens de periode voor de indiening van de bijkomende stukken in voorhechtenis was”, waardoor hij “in de volledige onmogelijkheid [was] om zich te begeven in het elektronisch systeem van de aanvraag om de aanvraag te voltooien”. Hiermee is volgens verzoeker onterecht geen rekening gehouden. Verzoeker voegt een stuk bij zijn verzochtschrift waaruit blijkt dat zijn werkgever van 19 april 2022 tot 28 juni 2022 zat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen.

De Raad merkt allereerst op dat verzoekers betoog eerder betrekking heeft op de vorige aanvraag tot verlenging van de gecombineerde vergunning van 28 maart 2022, die op 16 mei 2022 door het bevoegde gewest onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing is niet het voorwerp van huidig beroep. De Raad is trouwens niet de bevoegde rechter voor wat betreft de door het gewest genomen beslissing inzake de toelating tot arbeid. Het gegeven dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van deze eerdere beslissing van het gewest doet hierover niet anders oordelen. In tegenstelling tot wat verzoeker stelt, is de eerdere niet-ontvankelijkheidsbeslissing van het Vlaamse Gewest geen determinerend motief van de bestreden beslissing. De determinerende redengeving van de bestreden beslissing bestaat er immers in dat verzoeker op het ogenblik van het indienen van de thans voorliggende aanvraag niet langer was toegelaten of gemachtigd tot een verblijf, waardoor volgens verweerder het verblijf moet worden geweigerd met toepassing van artikel 61/25-5, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt verder ook niet dat verzoeker of zijn werkgever, voor het nemen van de bestreden beslissing, het bestuur op de hoogte hadden gesteld van de thans door verzoeker ingeroepen omstandigheden. Bijgevolg blijkt ook niet dat verweerder hiermee rekening had kunnen houden. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker betoogt dat het voor zijn werkgever “onmogelijk” was om de aanvraag te voltooien vanuit de gevangenis. Evenwel blijkt dat verzoekers werkgever vanuit gevangenschap op 23 juni 2022 wel degelijk de (nieuwe) aanvraag tot verlenging van de gecombineerde vergunning kon indienen en verzoeker verduidelijkt niet noch toont hij concreet aan waarom zijn werkgever wel de

aanvraag vanuit gevangenschap kon indienen maar deze niet kon vervullen. Het komt nochtans toe aan verzoeker, die zich beroept op overmacht, om dit met concrete bewijselementen aan te tonen. Verzoeker maakt met zijn kritiek geen overmacht aannemelijk.

3.3. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de omzendbrief van 29 april 2003 betreffende de verwijdering van gezinnen met schoolgaande kinderen van minder dan 18 jaar (hierna: de omzendbrief van 29 april 2003).

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

“Aangaande de omzendbrief van 29 april 2003 betreffende de verwijdering van gezinnen met schoolgaande kinderen van minder dan 18 jaar.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken de verlenging van de gecombineerde vergunning van verzoeker weigert, heeft dit als gevolg dat dochter van verzoeker [Y.E.I.] haar onderwijs niet kan afmaken en volledig gedesoriënteerd geraakt. Het kind dreigt haar onderwijsjaar te verliezen aangezien er nu een volledig nieuwe aanvraag dient te gebeuren vannuit het land van herkomst.

Hierdoor is de vraag naar herziening van de beslissing ernstig zodat er een kans is om het schooljaar tot het einde af te maken.”

3.5. Verzoeker wijst erop dat zijn minderjarige dochter onderwijs volgt in België en dat zij haar onderwijs(jaar) niet kan afmaken indien een volledige nieuwe aanvraag dient te gebeuren van in het land van herkomst.

De door verzoeker ingeroepen omzendbrief handelt over de daadwerkelijke verwijdering van gezinnen met schoolgaande kinderen en wijst op de omzichtigheid die de politiediensten hierbij aan de dag moeten leggen. De bestreden beslissing betreft evenwel geen verwijderingsbeslissing, laat staan dat er sprake zou zijn van een gedwongen verwijdering. Deze beslissing heeft geen rechtstreekse invloed op de mogelijkheid tot het volgen van onderwijs voor verzoekers dochter in België. Verzoeker maakt met een algemene verwijzing naar de omzendbrief van 29 april 2003 en naar het schoolgaan van zijn dochter niet aannemelijk dat verweerder zijn verblijf onterecht heeft geweigerd. Het schoolgaan van verzoekers dochter maakt immers geen enkel onderdeel of voorwaarde uit van zijn procedure om de gecombineerde vergunning te laten verlengen. Verzoeker toont dan ook geenszins zijn belang bij dit middel aan.

De Raad wijst er daarenboven nog op dat omzendbrieven zijn gericht aan administratieve overheden en richtsnoeren bevatten over de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten. Zij hebben geen enkel bindend karakter, ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet. Omzendbrieven kunnen dan ook geen nieuwe en dwingende rechtsregels creëren, nu deze in beginsel geen verordenend karakter hebben (cf. RvS 8 januari 2009, nr. 189.323).

3.6. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS